

A HOLD mögül egy pamutgombolyag
lehullt a földre, elgurult, kibomlott,
szertefutnak belőle az utak
s megállnak már víg talpukon a dombok.
A sürgő, téglaszínű ébredés
végre minden kuszát, bogot kibontott,
egy madár forog a világ fölött
s kihirdeti rikoltva: boldog! boldog!

A BOLDOGSÁG, az bársony,
ölébe vesz elaltat,
ringat és sose faggat.

Az öröm gidalábon
ugrik a lány nyomába –
a bánat mindig sánta.

Nem járok már bicegve,
ugrálok kecskelábon –
az út alattam bársony!
EGY HATTYÚ alszik a tavon,
mint rózsza, úgy lebeg,
léte folyékony s olvadó,
akár a fellegek.

Néhány árnyék a vízre ül,
mert nem talál haza –
nem is árnyak talán, csupán
fenyőfák sóhaja.

A HATTYÚK nem is rózsák,
de víziangyalok,
az ég álmodja őket,
ha olykor andalog.

(CSÖNGEI NÉPDAL)

SZÉKEN abra asztalom
értem asztra azt malom
korom járva sivárom
marom sánta sirályom.

Aszfalthalom csen pagony
angyaltalom sem ha von
pácolt pernye közös duc
ácsolt cserje között fucc!

ITT SZALAD a semmi árnya,
másik semmivel lesz násza.
Mi lesz, hogyha nem lelik
egymást holnap reggelig?
Semmi baj, semmi baj:
megesküsznek majd tavaly!

LÁTOD SANYI, látod itt a
absztrazelkzoldadahinta:
lyukas zsákban élelem,
kihullott az értelem.
Aki éhes megtalálja,
üres zsákot megzabálja
s egy fűszálnak vetve hátát
aludhatja vígabb álmát –
papírajtón vaslakat:
Írtam három perc alatt.

Kategoria: Talált vers
Denumire autor: Zelk Zoltán

Látó Szépirodalmi Folyóirat